53-54

57e jaar. — Nr 54. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 7 Mei 1910.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉF, uitgever en eigenaar van di blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » 5 »
Een » 4 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 7 MEI 1910.

Lof van tegenstrevers.

Le Temps van Parijs, een blad dat verre is van katholiek te zijn, schreef in 1908 :

« Het Belgisch Gouvernement behoort, sedert 25 jaren, aan de katholieken : en dat belet België niet een der meest werkzame, voorspoedige en vrijheidsminnende landen van Europa te zijn.

» Dit feit spreekt ongetwijfeld op de betreurlijkste wijze zekere algemeene gedachten tegen, welke sommige halfgeleerde bestweters gewoon zijn ons voor te disschen, doch de feiten, elk weet het, zijn onmiddelijke tegensprekers, die zich om de beleefheid niet bekreunen. »

Dat is in andere woorden gezegd : België wordt goed bestuurd, en geen enkel Belgisch geuzenblad kan dat weerleggen.

Verwereldlijking der Brusselsche gasthuizen.

De wensch, uitgedrukt in den gemeenteraad te Brussel in Mei 1909 door B.·. Depage, komt zich te verwezenlijken.

Ziehier hoe men begonnen is :

Onlangs moest eene der nonnen, zuster Michaël, eene operatie aan de maag ondergaan. Die non behoort bij den dienst van gezegden dokter.

Hij behandelde haar echter niet ; de operatie werd verricht door een specialist en de zieke is nu volop genezende.

Dit heeft dokter Lepage niet belet, zonder eenige bestadiging of onderzoek, te verklaren dat zuster Michaël voor haar werk niet meer in staat zal zijn, en dit eene gelegenheid was om zijne afdeeling te verwerdlijken.

Daarop heeft de bestuurder de zieke, van eenvoudig op last van den beheerraad, haar afscheid gegeven.

Nu schijnt het dat dokter Lepage in zijne kliniek een leergang heeft van wereldlijke verpleegsters, voornamelijk tusschen vreem len aangeworven.

Het eerste specimen van die school, zegt de *Patriote*, Miss X., die aangesteld was als overste der wereldlijke verpleegsters in het Sint Jansgasthuis, werd, na eenen proeftijd van drie maanden, verzocht het veld te ruimen.

MEI.

I.

Meiklokje, liefelijk plantje,
Zoet geurend opengegaan,
Zeg mij, waarom aan uw stengel
Zoovele klokjes staan ?

— Ik moet mijn zustertjes wekken,
Stil slapend in woud en wei,
Ofschoon de hemel reeds klaar is,
Want straks begint de Mei.

En alle moeten dan bloeien
Met duizenden in den landouw ;
Want menig kind zal hen zoeken
En halen voor de Lievrouw.

II.

De schepping bloeit, gekoesterd door de zonne,
En alles groet de vlekkeloze Bruid ;
Voor haar het lied, gesproisd door beek en bronne,
Voor haar de geur, verspreid door bloem en [kruid.

En zou de mensch dan ook haar lof niet zingen,
En dankbaar zijn voor alwat zij hem bood ?
Al wil het kwaad in huis en harten dringen,
Wij houden stand en strijden tot der dood.

Maria zoet, wie alle volken prijzen
Als koningin, als Moeder en als Maagd,
Aan u ons lied, zoo vaak de starren rijzen ;
Aan u ons hart, als weer de morgen daagt !

BUITENLAND.

Frankrijk

EENE BOM. — Zondag morgend, rond 2 ure, is er op den vensterdorpel van het policiebureel ten stadhuize van Arles eene bom ontploft. Er is enkel stoffelijke schade. Een onderzoek is geopend.

— EEN KIND IN EEN REISKOFFER. — Maandag werd in de statie van Toulon een kindje van het vrouwelijk geslacht, nauwelijks een dag oud, gevonden in een reiskoffer, dat op de kant stond. Het wichtje leefde nog. De ontaarde moeder is niet gekend ; het kind is, gezien de zonderlinge omstandigheden waarin het gevonden werd, Aimée Mallegare genoemd.

— DRAMATISCHE REDDING. — Dinsdag was mevr. Lamant, bareelwachtster bij de spoorwegmaatschappij van het Noorden, van dienst aan de bareel der rue d'Aire, te Lillers, toen een oude bedelaar van Busnes poogde over de sporen te loopen, niettegenstaande hem dit uitdrukkelijk verboden was geweest.

Op dit oogenblik kwam de avondexpress met vollen stoom aan. De oude bedelaar, die zeer doof is, stapte maar voort, zonder zich te bekommeren om den trein die hij noch gezien noch gehoord had.

Het volk riep luidkeels ; de ouderling ging voorzeker vermorzeld worden.

De bareelwachtster verloor evenwel hare koelbloedigheid niet. Zij sprong voor den trein en rukte den ouderling weg. De trein snorde beiden op enkele centimeters afstand voorbij. Des nachts kwam Lamant naar huis, na volbrachten dienst... en vond zijne vrouw dood in bed. Nevens het lijk lag het kleine dochtertje rustig te slapen.

Mevr Lamant was door eene hartziekte aangedaan, en de ontroering die zij bij de redding van den bedelaar onderstaan had, berokkende hare dood.

— MOORD — Rond 10 ure, woensdag avond, werd eenen moord gepleegd in een wijnhuis, te Frontignan. Tijdens een twist, voorgekomen om eene nietige reden, gaf de 33-jarige dagloonder P. Andrien, een messtek in het hart, aan den 34-jarigen dagloonder Cyprien Richard. De dood volgde oogenblikkelijk. De moordenaar werd kort nadien aangehouden.

— EEN NIET ALLEDAAGSCHE HUWELIJKSSTOET. — De heer Dupor ail, schrijnwerker, wonende rue de Reuilly, te Parijs, trad dinsdag in het huwelijk.

De heer Duportail wilde zijn huwelijk iets bijzonders bijzetten. Van rijtuigen wilde hij niet weten, liever een trouwt immers met rijtuigen ! Daarom ging hij dan ook eene nette stootkar huren, deed de tremie met oranjebloesems versieren, en nam, met zijne bruid en vier getuigen, op de stootkar plaats.

De bruidstoet zette zich, midden in het hartelijke gelach der talrijke menigte, in beweging. Ruim 500 personen volgden den wagen, door twee kloekgespierde vrienden van Duportail getrokken.

Dupo tail had de kleederen van een zijner voorouders aan : grijze redingote en hoogen hoed ; mej. Tuçay had een kaki-kleurig kleed aan.

Of er gelachen is !

— POGING TOT VERGIFTIGING. — Mevr Carré van de Opéra Comique dronk dezer dagen met drie harer vriendinnen eene flesch portwijn. Zij kemerkten onmiddellijk dat de wijn een vreemden smaak had en dronken er niet meer van. Een der damen werd evenwel nogal ernstig ongesteld. Er is een onderzoek begonnen en reeds heeft men bevonden dat de flesch eene zekere hoeveelheid sublimaat bevatte. De kunstenares heeft geene klacht neergelegd en laat aan de politie de zorg de schuld geen te ontdekken.

— EEN RAADSEL. — Te Hellemmes vond men woensdag, onder eene keukentafel uitgestrekt, het lijk der 30-jarige Julia Heraes, echtgenoote Plisson. De vrouw had enkel een hemd aan.

's Avonds was er twist ontstaan tusschen de huurders, die onder haar wonen. Een half uur later hoorde zekere Lasseure boven hem een geplof van een zwaar lichaam op den plankenvloer. Hij liep de woning uit, roepend : Hulp ! Hulp ! Moord !

Op het lijk neemt men echter geene uitwendige merken van moord waar. Onderzoek is ingesteld.

— AUTOMOBIELONGELUK TE SEDAN. — Dinsdag namiddag moest de chauffeur van M. Collignon van Charleville, een automobiel te huis brengen bij M. Sommer, luchtvaarder.

Door te snelle vaart botste de automobiel tegen het gaanpad, vernielde eene afsluiting en stortte in eene diepte van 3 meters.

De ongelukkige lag onder het rijtuig en was op den slag dood.

— TWEE PERSONEN ONDER EENEN TREIN. — Dinsdag morgend, om 5 ure, heeft de machinist van den koopwarentrein te Abbeville, twee lijken van man en vrouw op de riggels zien liggen.

Geen enkel stuk kan hunne persoonlijkheid bewijzen. Zij waren beiden schrikkelijk vermorzeld.

Men weet niet of er zelfmoord of ongeluk plaats gehad heeft.

— EENE DIEFTE VAN TWEE MILLIOEN. — De veiligheidspolicie heeft te Marseille vijf kerels aangebracht, postbedienden te Constantinopel, beschuldigd van talrijke aftroggelarijen gepleegd ten nadeele van hun beheer.

Gisteren kwam per postboot « Ioine », van Constantinopel, een zesde gevangene aan, in dezelfde zaak betrokken als de vijf vorigen, die dagen te voren met de « Memphis » waren aangekomen.

De zes kerels, die in dienst zijn van het Fransche postbeheer te Constantinopel, hebben zich ten nadeele der spaarkas en der kas voor postbedienden aan eene diefte van ongeveer twee millioen franks schuldig gemaakt.

Engeland

500 MIJNWERKERS INGESLOTEN. — In eene diepe mijngaanderij te Pertre, in Wallis, zijn 500 mijnwerkers ingesloten, den ingang verstopt zijnde met twee ophaalbakken vol kolen, door het breken van een kabel.

Men zal trachten de werklieden boven te halen langs een ouden, verlaten put op 2000 meters afstand.

Spanje

EENE ONTSNAPPING BIJ MIDDEL VAN DYNAMIET. — In het gelegevang van Murcia hebben twee opgesloten, ter dood veroordeeld, gepoogd te ontsnappen, door de muren hunner cel met dynamiet te doen springen.

De ontploffing richtte aanzienlijke schade aan ; eenigen gevangen werden licht gewond.

Duitschland

DE IJSHEILIGEN. — De strenge heeren beginnen in Duitschland hunne komst al aan te kondigen. In het Fuldadal is er in den nacht van maandag een pak sneeuw uit de lucht gekomen. De omtrek van Fulda, de Rhon-bergen en de Meisper, boden het schouwspel van een winterlandschap. Over eene groote uitgestrektheid is de bloesem in de boomgaarden verloren gegaan.

— OM METZ TE BESCHERMEN. — Keizer Wilhelm heeft, tijdens zijn verblijf in Elzas Lotharingen, beslist op den rechterover der Moezel nieuwe forten te bouwen om Metz te beschermen.

Die forten zullen de volledigheid zijn der versterkte kampen waaraan reeds verscheidene milhoenen besteed zijn.

Italië

VERNIELENDE STORM — Te Messina (Italië), heeft dinsdag een hevige storm een muur die nog rechtgebleven was tijdens de aardbeving van 1908, omgeworpen en vele personen onder de puinen bedolven. Op het gerucht der instorting kwam men hulp aanbieden, doch een tweede muur stuikte in en aan redden was niet meer te denken.

GOEDKOOPE WONINGEN TE ROME. — Op den dag, dat Rome de Pallia vierde, heeft koning Victor Emmanuel den eersten steen gelegd van een blok gebouwen, bestemd tot gezonde en goekoope woningen voor de beambten der Openbare Werken, voor welk doel 't Parlement ruim twee jaar geleden eene som van tien millioen lires beschikbaar stelde. De huizen werden opgetrokken op een terrein van ongeveer 5 hectaren, nabij de Porta Salaria, aan den buitenkant der stad.

Dergelijke gebouwen zullen eveneens verrijzen op de piazza d'Armi, aan de andere zijde van Rome. Op deze wijze hoopt men tegemoet te komen aan de gevolgen van de tegenwoordige overbevolking van de Eeuwige Stad, door aan talloo e kleinere ambtenaren voor weinig geld gezonde woningen te verschaffen.

Echter niet alleen Rome staat voor de oplossing van het woningsvraagstuk ; ook in anderen steden van het koninkrijk wordt het gebrek nijpend. Zoo gaf de duurte der huizen te Napels en te Bari onlangs aanleiding tot ernstige straatbetoogingen.

Zwitserland

TERECHTSTELLING. — Maandag morgend is Mathieu Muff terechtgesteld. Men weet dat hij hardnekkig geweigerd had eene genadevraag te teekenen. Hij werd cht enkel dat men hem met rust zou laten den weinigen tijd dat hij nog te leven had. Indien Muff genade had gevraagd zou men stellig zijne traf in levensduurende gevangenis hebben veranderd.

Muff heeft een afscheidsbrief geschreven aan zijne vrouw en haar vergiffenis gevraagd voor de vreeselijke ramp, die hij op haar hoofd en op dat hunner kinderen heeft doen neerkomen.

De terechtstelling had plaats op de binnenplaats der gevangenis, in het bijwezen van een twintigtal personen.

Turkije

Volgens het engelsch blad de *Times*, is de Jong-Turksche partij in Turkije de Loge toegedaan. Vele Turken zouden in de Loge getreden zijn, meenende met eene engelsche instelling te doen te hebben.

Amerika.

OLIFANTEN ONTSNAPT. — Uit Dauville, in den Staat Illinois, werdt gemeld, dat eene kudde olifanten, ten getalle van negen stuks, welke behoorden aan eene roodtrekkende circus, die in die plaats voorstellingen gaf, is losgebroken.

In verschrikten draf liepen de reusachtige beesten door de straten der stad, waarbij zij 20 menschen omver of onder den voet liepen.

— HOTELBRAND. — Nader wordt gemeld over den brand die te Cornwall, in Ontario, vrijdag morgend in de vroegte het Rossmore hotel vernielde. Het hotel was vol gasten, die in hun onderkleeren een heenkomen moesten zoeken. Van de 60 zijn er 9 omgekomen. Onder de slachtoffers is een fabrikant, die in het brandende gebouw terugging om zijne ziekelijke vrouw en zijne twee zoons te redden. Alle vier zijn verbrand. Een rechter redde zijn zoon, die met longontsteking te bed lag langs een ladder. Anderen hielen zich langs koorden afglijden. Verscheidene hunner liepen kwetsuren op.

— VOLKSOPTELLING. — In de Vereenigde-Staten is thans eene algemeene volksoptelling begonnen. De daartoe gebruikte vragenlijsten zijn in 24 verschillende talen, namelijk ook in het Vlaamsch, opgesteld.

Australië

TEMPEEST. — De groep der Loyalti-eilanden is op het einde van April door een tempeest vernield. De kokosbeplantingen en bananenvelden zijn vernield. Verscheidene scheepsrampen worden gemeld. Men zendt levensmiddelen uit Noumea.

Op de Nieuwe Hebriden heeft ook een tempeest gewoed, waarbij negen inboorlingen gedood zijn.

BINNENLAND.

BRUSSEL. — Dinsdag speelden kinderen op den oever der Willebroekschevaart, rechtover de gasfabriek. Tusschen hen was het 8-jarig knaapje Gustaaf Van Loock, zoon van een schipper, wiens vaartuig in de nabijheid gemeerd lag. Eensklaps verloor dit kind het evenwicht en viel in de vaart. Op het hulpgeroep van de andere kinderen snelde vader Van Loock toe. Al zijne pogingen waren vruchteloos en het was slechts een half uur later dat het lijk van het ongelukkig kind werd opgevischt.

— ONDER EENE INSTORTING BEGRAVEN. — Een ongeval dat erge gevolgen had kunnen hebben is maandag namiddag aan een in opbouw zijnde huis voorgevallen.

J. Van Erckenroode, 29 jaar, wonende te Ukkel, was in eenen put van 4 meters diepte aan het werk, toen eene aardinstorting plaats had.

Spoedig begon men aan de reddingswerken, en geholpen door de pompiers, gelukte men er in, hem na drie kwart uurs uit zijnen neteligen toestand te verlossen.

De man had talrijke inwendige kneuzingen bekomen en werd door de policie naar 't gasthuis gebracht.

— Eene 81-jarige vrouw is in een kot, waarin zij in de St-Ghisleenstraat woonde, gestorven van vuiligheid, gebrek en ongedierte. Tusschen de vuiligheid vond men, na het kot ontsmet te hebben, talrijke papieren van waarde en eene groote som aan klinkende munt.

— Een nieuwe juwee dielstal werd te Brussel gepleegd, namelijk in eenen winkel der Kolenmarkt, ten nadeele van M. De Greef. Het feit gebeurde terwijl hij met zijne familie uit was. Het was bij zijne thuiskomst korts na middernacht, dat M. De Greef zijnen winkel gedeeltelijk leeg geplunderd vond. Hij mist voor 15.000 fr. juweelen en 150 fr. in geld, gerooid uit de winkelschuif, die door de dieven werd opengebroken.

— Een andere diefstal werd gepleegd ten nadeele van eene rijke rentenierster uit de Molenstraat, door eene vrouw, aan welke zij de bewaking van haar huis had toevertrouwd. Deze heeft een vijftigtal obligaties, eene menigte ringen, borstspelden, armbanden en andere juweelen medegenomen. Haar signalement is rondgestuurd.

NAMEN. — Een werkman, Focant, geboortig van Wellin, was bezig zijnen koffie te drinken onder een rieten dak, nabij de steengroeve, waar hij werkte. Zijne kameraden riepen hem toe dat het afdak vuur gevat had. Hij wist niet wat er gebeurde en zijne kameraden moesten hem uitreggen dat de schutting boven zijn hoofd in brand was. Hij wilde nog eene kist met gereedschappen redden ; op dat oogenblik zouk het rieten dak ineen. Focant bevond zich tusschen twee stukken en brandde als eene toorts, zonder dat de arme man kon gered worden. Toen men hem eindelijk kon naderen, was het te laat. De man gaf weldra, onder hevige pijnen, den geest.

BRASSCHAAT (Antwerpen). — ZELFMOORD. — Het jaar 1908 werden op zekeren dag met den stoomtram, de beide beenen afgereden van Jan-Bapt. R... Op dit oogenblik had hij kennis met een meisje van het dorp. R. werd naar het gasthuis van Stuivenberg gezonden, en hij genas van zijne bekomene wonden. Het meisje wilde hem nu niet meer, omdat hij geene beenen meer had, en voor deze oorzaak was er nog al dikwijls ruzie ; zij werd zelfs soms nog bedreigd door haren vroegeren minnaar.

Van maandag op dinsdag gedronken hebbende den ganschen nacht door, heelt hij haar voor de laatste maal bedreigd ; want toen men op den middag naar hem ging zoeken, vond men hem verhangen op den zolder.

LEUVEN. — Na de verdwijning van den heer Max D., waarvan men nog niers afweet, is thans ook alle spoor verloren van den hofbouwer Henri V., gebuwd en vader des huisgezins, wonende Brusselschestraat. De man, sinds donderdag verdwenen, moest een nogal aanzienlijke betaling doen, maar kon het geld niet geleend krijgen. Men denkt dat de ongelukkige, die sedert eenigen tijd teekens van zinsverbijstering gaf, zich van 't leven zal beroold hebben.

— ANARCHIST TE LEUVEN. — De twee vrederechters te Leuven hadden brieven ontvangen, hen bedreigend met den dood, indien zij niet eene zekere som geld, onder letters H. S. naar het postbureel van Leuven zonden.

De brieven waren geteekend Henri Stellings, zich noemende anarchist, die het moede was in de bedelaarsgestichten te verblijven, krachtens vonnissen door beide vrederechters uitgesproken

Enveloppen met de opgegeven naamletters werden gezonden en een strik gespannen, terwijl tevens de policie de logementen onderzocht, waar Stellings kon verblijven.

In een logement vond de policie zijn naam op het register. Hij was afwezig, maar nabij de statie werd hij gevonden.

De agenten, een man vienden, die er uitzag als het signalement aanwees, gingen naar hem toe en zegden : Gij zijt Stellings.

De anarchist locchende niet en liet zich zonder moeite aanhouden. Misschien was dat zijn eenigste doel.

HOEI. — Er bestaat te Latinne een zonderling gebruik. Over ruim honderd jaar stierf hier een edelman, die aan het weldadigheidsbureel eene som naliet, waarvan alle jaren de intrest moet uitgedeeld worden onder de behoeftigen, die den jaarlijkschen zielendienst bijwonen. Die rente bedraagt 104 fr. 85. In de mis zijn dan, behalve de behoeftigen, ook de bestuurders van het weldadigheidsbureel in galakleeding, die de bons uitdeelen voor elk zijn deel van de rente. Na de mis begeeft dat bestuur, in stoet gevolgd door de armen, zich naar de bureelen, waar dan de uitwisseling der bons plaats heeft. Die plechtigheid had nu weer onlangs plaats.

GENT. — Op het terrein van den rijwedstrijd gebeurde een groot ongeluk. Een officier wilde zijn peerd, bij een proefrit, over eenen bareelbalk doen springen. Het peerd stiet tegen den balk en deed dezen omklinken, zoodat het eene eind in de hoogte ging en eenen lansier aan het hoofd trof. De soldaat viel ten gronde en bloedde overvloedig. Door de aanwezige leden van het « Roode Kruis » opgenomen en naar het gasthuis gebracht werd hij daar onderzocht en men bevond dat zijn hoofdschedel gebersten was. Men verwacht elk oogenblik dat hij sterven zal.

NINOVE. — Vijf mannen kwamen dinsdag nacht in eene herberg, waar Leemans, de meestergast van eene fabriek, gezeten was, en verweten dezen, de schuld te zijn dat verscheidene werklieden dier fabriek werden weggezonden. De herbergier, bang dat het in zijn huis tot vechten zou komen, verzocht Leemans henen te gaan, wat hij dan ook deed. De vijf vervolgers gingen hem na en nabij het kerkhof grepen zij hem vast, sloegen hem tegen den grond, sloegen hem met een ijzeren stok en mishandelden hem zoo deerlijk dat de ongelukkige nu in doodsgevaar verkeert. De plichtigen zijn goed gekend.

— DE NALATENSCHAP VAN KONING LEOPOLD II. — De voornaamste schilderij uit het koninklijk paleis van Brussel, « De Mirakelen van den H. Benediktus », waarvoor de koning Leopold een millioen gevraagd had en die sedert zes maanden in eene verkoopzaal te Parijs tentoongesteld was, is thans te Brussel weergekeerd. De dochters van wijlen koning Leopold eischen ze, als toehoorende tot de nalatenschap, doch het is mogelijk, dat er eene overeenkomst met de regeering gesloten worde.

De familieportretten uit de paleizen van Brussel en Laken hebben ons land niet verlaten, evenmin als het zilveren tafelservies, aan koning Leopold I geschonken ; de eenige stukken, naar Parijs gezonden, zijn naar Brussel weergestuurd.

Het juist bedrag der fortuin van koning Leopold II is nog niet gekend ; men schat dat het rond de 100 millioen moet bedragen, de goederen der verschillende koninklijke stichtingen, en wat de prinsessen reeds ontvangen hebben, er bij gerekend. Het kasteel van Balincourt is er geheel en gansch buiten gelaten.

Prinses Louise heeft een twintigtal personen gedaagd, om voor den notaris, met de vereffening gelast, den eed af te leggen dat zij niets bezitten, wat aan de nalatenschap des konings zou moeten toekomen.

DE VERDWENEN
Millionnair

[12de vervolg]

Weer klonk een schaterlach door het vertrek en riep hij uit :

— 't Is krankzinnig zoo iets van haar te durven denken !

Maar zijn lach verstomde weldra. Hij hield de hand voor de oogen en dacht na.

Was er geen groote overeenkomst tusschen hetgeen het blad meldde en hetgeen hij opgemerkt had ? De tijd, haar smeeken om mee te reizen, haar blijdschap toen hij het toegestaan had. Alles maakte de beschuldiging meer waarschijnlijk, ja zelfs geloofwaardig.

Het was vreeselijk.

Carterbilt trachtte er zich van te overtuigen, dat hij was gesuggereerd door toevallige overeenkomst, maar die poging werd niet met succes bekroond. Hij kon dat niet meer gelooven, de zekerheid dat het zoo was, had zich geheel van hem meester gemaakt.

Plotseling kwam hem nu weer zijn eigen avontuur te binnen, dat waardoor hij op zoo buitengewone, onverklaarbare wijze van kleedij, was veranderd. Zooeven nog had hij vast en zeker geloofd, dat Muriel er niet 't geringste de... aan had. En nu ?... Een meisje, dat haar vader doodt en besteelt, kan wel een reiziger chloroformeeren om hem te berooven. Zoo iemand is tot alles in staat.

Wie weet ? Misschien was zij wel op het punt hem te dooden, op het oogenblik, dat de treinbotsing plaats had, die hem uit zijn verdooving bijbracht. Wie weet ?

Maar Carterbilt schaamde zichzelf, dat hij een dergelijke meening, waarvoor hij geen enkelen grond had dan het vermoeden van een andere misdaad, kon koesteren. Om een serond later toch weer geloof er aan te hechten dat zij hem mogelijk van kant wilde maken. Telde niet de lijst van misdadigers een aantal namen van vrouwen, van heel heve vrouwen, met gelaatstrekken als van engelen, die tegenover hun slachtoffer met het wapen in de hand een koelbloedigheid hadden getoond, die men zelfs geen mannelijken moordenaar zou toeschrijven ?

Op hetzelfde oogenblik, dat hij hieraan dacht, verwierp hij het weer. Als bliksemstralen doorkliefden zijn hersens het « ja » en « neen » op de vraag : Is zij schuldig ?

Hij was gechloroformeerd. Zeker. Daarnaan twijfelde hij niet meer. Het feit alleen dat men hem van kleeding had doen verwisselen zonder dat hij er iets van gemerkt had, wees al op een abnormalen slaap. Wie zou dat hebben kunnen doen ? Niemand anders dan een treinbeambte, zijn reisgezellin of de geheimzinnige onbekende, dien men dood nabij de overbijlseilen van den extra-trein had gevonden.

— Gij alleen zijt het, schurk ! mompelde Carterbilt, in zijn verbeelding tegen den dooden onbekende sprekend. Gij alleen zijt het ! Zij kan het niet zijn, daarvoor is zij te lief. Neen, ik wil niet dat zij het is. Van het andere ook niet ! Die moord, dat lijk ! Kom ! zouden handjes als de hare een mes durven zwaaien ? Ik droom, ik ben nog niet wakker ! Twee zulke schoone oogen, zoo onschuldig !... 't Is dwaasheid !

De eigenaar van Hall stond nu op en liep met groote stappen het vertrek op en neer. Toen zette hij zich weer en ontvouwde een andere gazet. Hij wilde weten, hij wilde bewijzen hebben en geen veronderstellingen.

Het blad, dat hij nu ontvouwde, vertelde als het andere van den moord. Er waren nog eenige bijzonderheden bijgevoegd over den diefstal. Men vraagde, hoe de vermoorde een hartstocht had voor edelgesteenten en hoe hij gespaard had om in het bezit te komen van dien schat, dien de moordenaar hem ontvroid had. De juweelen, deelde het blad mede, waren meerendeels van bijzonderen vorm, waardoor de dief ze niet gemakkelijk aan den man zou kunnen brengen zonder ze te beschadigen. Een beschrijving van elk der kostbaarheden volgde.

Na de lezing van 't artikel ten einde gebracht te hebben, dacht Carterbilt ernstig na. Hij vroeg zich af, wat in deze omstandigheden zijn plicht was. Een onverbiddelijke stem zegde hem, dat de misdaad moest gestraft worden en dat, wanneer hij het verzweeg, hij medeplichtig was. Maar een andere stem fluisterde hem in, dat te groote haast dikwijls noodlottige gevolgen had en dat men nimmer geheel de deur van de hoop moet sluiten.

Terwijl hij naar die beide stemmen luisterde, dwaalden zijn blikken door de kamer en bleven zij rusten op het valies, dat zijn mede-reiziger bij zich droeg. Hij herinnerde zich nu op welke vreemde, eigenaardige wijze het meisje hem had aangezien voordat zij het in handen nam in het jachthuis. Hij herinnerde zich ook dat hij niet voorgesteld had het valies te dragen, omdat de kracht er toe hem op dat oogenblik ontbrak. Waarom had zij dat valies in de bibliotheek gelaten ? Had zij het vergeten ? Als het haar particuliere reisgoed bevat had, zou zij het zeker naar haar kamer hebben meegenomen. De bibliotheek was het eerste vertrek, waar zij was binnengetreden. Voordat zij hem geholpen had zich op de canapé uit te strekken, had zij het valies op tafel gezet, waar het was blijven staan.

Carterbilt stond op en begaf zich naar de tafel. Waarom hij het deed ? Hij zou het onmogelijk hebben kunnen zeggen ; hij werd er als 't ware naar toe gedreven.

Geruimen tijd beschouwde hij het voorwerp. Het was bruin, bijna zwart, met nikkelen hoeken. Hij vroeg zich af, of het gesloten zou zijn, maar, terwijl hij het zich afvroeg, had hij reeds den vinger aan de sluiting gebracht.

Het was zeer zeker geen delicate handelwijze en onder andere omstandigheden zou hij er stellig niet aan gedacht hebben, doch hij werd gedreven door een ziekelijke nieuwsgierigheid, die sterker was dan zijn wil. En — hij moest het zich bekennen — er zou hij het openen van het valies misschien iets voor den dag komen, dat de beschuldiging tegen haar ontzenuwde ?

Hehaas !

Het valies ging open. De miljonnair uitte een kreet van schrik, van vrees en ook van teleurstelling. Bij den eersten oogopslag herkende hij de juweelen, waarvan hij pas de nauwkeurige beschrijving had gelezen. De juweelen, die door de policie gezocht werden, de juweelen, die door bloed verkregen waren....

Carterbilt stond als verdoofd.

— Zij is het dan toch ! zegde hij op somberen toon. Dat lieve, jonge meisje heeft haar handen gedoopt in het bloed van haar vader. En alleen voor het lage motief van bezit.

Als wezenloos viel Carterbilt terug in zijn stoel.

XIII

WEDERZINDSCHE BESCHULDIGING

Gedurende verscheidene minuten bleef Carterbilt onbeweeglijk zitten, de oogen gericht op de schitterende steenen, die zichtbaar waren in het half geopende valies.

Toen hij weer tot het volle besef van den toestand kwam en hij zichzelf volkomen meester was, stelde hij zich opnieuw de vraag : Wat is mijn plicht ? Alvorens hij het antwoord op deze vraag kon geven, stelde hij een andere : Moet ik mijn plicht doen ?

Zijn geweten antwoordde met een gebiedend « ja ». Zijn plicht was, onmiddellijk naar Londen te seinen, de policie te waarschuwen en haar de ongelukkige uit te leveren.

Maar....

Maar de millionnair, die tot nu toe in zijn leven weinig gevoelsmensch was geweest, die koelbloedig zijn tegenstanders in zaken opgeofferd had, kreeg nu een gevoel van afkeer van zichzelf bij de gedachte, dat hij haar zou moeten uitleveren. Hij, de sterke, zou de zwakke, die zonder steun stond op de wereld en die hem geholpen, ja, het leven gered had, toen hij zwak en ellendig was, in ellende en gevangenschap voeren ? Het scheen hem toe, dat hij op het punt stond een lafheid, een verraad te begaan.

Als hij dacht aan haar toekomst : gevangenis, rechtbank, schavot.... dan ging een koude rilling hem door de leden.

Zou hij dat doen, hij, Carterbilt ?... Zou hij met die monsterachtige daad de zorgen, de teedere toewijding van dat jonge meisje dat zoo onverwacht in zijn leven getreden was, beloonen ? Zou hij de keel van die dui onder het mes van den offeraar houden ?...

Nooit !... nooit !... Zij zou moeten verdwijnen, zich moeten verbergen met de schande van haar gruweldaad. Men zou haar vinden, men zou haar hangen misschien, maar hij tenminste zou niet zijn leven lang het verwijt met zich dragen, dat hij een zwakke vrouw uitgeleverd had.

Aldus redeneerende, zegde Carterbilt tot zichzelf niet alleen alles, wat hij had kunnen zeggen. Er was een reden, een groote en heilige reden, die hem meer dwong tot het genomen besluit dan alle andere aangevoerde redenen samen. Hij durfde het zich niet zeggen, hij durfde het zich niet bekennen, want dan had hij, Carterbilt, moeten blozen...

Sedert hun ontmoeting aan Charing Cross, op het oogenblik waarop de schoone oogen van Muriel met een wanhopende uitdrukking zich op de zijne vestigden, had Carterbilt plotseling gevoeld, dat er iets veranderd was in hem, in zijn leven, tot dat oogenblik toe arm aan sympathie voor het eenwig vrouwelijke. Sedert had het meisje hem niet verlaten, hadden haar blanke handen hem geholpen, had haar welluidende stem zijn ooren gestreeld.

Zij was bescheiden in haar optreden en had zich een volmaakte verpleegster en huisbouster betoond in den korten tijd, dat zij op Hall was. En eindelijk had de melancholieke trek op haar gelaat haar een bekoring gegeven, waaraan de miljonnair moeilijk weerstand kon bieden.

En nu, nu het besluit genomen was zich van haar te scheiden, nu hij haar niet onder zijn dak mocht houden, nu gaf hij zich rekening er van dat die scheiding voor hem een scheuring zou beduiden.

Hij had mooi praten door te zeggen, dat zij een diefegge was, hij kon zichzelf opdringen, dat ze een vadermoordenares was, het hielp niets, de sympathie en het medelijden bleven bij hem het sterkst. Het lieve gelaat, bedeed in tranen, verscheen hem ieder oogenblik in een aureool van onschuld.

Carterbilt leed er hevig onder, dat hij zichzelf geen meester kon blijven, zooals hij zijn heel leven had kunnen doen. Hij gevoelde zich overwonnen door een vrouwenblik.

— Laat ik nog eens goed kijken, dacht hij.

Hij raapte het blad op, dat de beschrijving der juweelen bevatte en naderde opnieuw het valies. Een voor een nam hij de kostbaarheden in de hand en vergeleek ze met de gedrukte opgave. Hehaas ! er was niet de minste twijfe meer. Het ging hier niet om voorwerpen, die in gelijken vorm bij honderden en duizenden in den handel gebracht worden, neen, het waren kunstvoorwerpen, die ieder in het bijzonder hun eigen cachet hadden.

— 't Is uit ! dacht hij in wanhoop.

Het duurde niet lang of hij slaakte een nieuwen kreet van schrik.

Werktuigelijk had hij het pak met kostbaarheden opgelicht. Onaronder bevond zich een pakje papieren en onder die papieren lagen ijzeren voorwerpen, waarvan hij niet zoo dadelijk de identiteit kon vaststellen. Ten slotte echter begreep hij, dat hij een stel valsche sleutels, een half dozijn vijlijes en eenige andere inbrekerswerktuigen voor zich had.

Aldus, dat jonge meisje, voor wie hij zich bijzonder interesseerde, dat jonge meisje, voor wie hij hardnekkig worstelde met de stem van zijn gewelen en zijn overtuiging, was een beroepsdievegge, die een volledige verzameling werktuigen met zich droeg.

Die handen dus, zoo blank, zoo goed verzorgd, wisten een slot open te maken zonder sleutel en wisten een mes te hanteeren, een beroepsmoordenaar waardig. ..

Terwijl Carterbilt nog gebogen stond over het valies, waarin hij juist de kostbaarheden en andere voorwerpen had teruggelegd, kwam Muriel het vertrek binnen.

Bij het schouwspel, dat zich aan haar oogen voordeed, slaakte zij een gil en moest zij zich aan een der deurstijlen vastgrijpen om niet te vallen. Daar stond dus de moordenaar en dief, gebogen over de vrucht van zijn misdaad. God, het was vreeselijk ! Zij gevoelde nauwelijks meer dat zij leefde.

Bij den kreet, die Muriel slaakte, maakte Carterbilt met de hand een beweging, alsof hij zeggen wilde :

— Er moet een eind aan komen, er kome van wat wil.

Met een vast plan in het hoofd wendde hij zich eensklaps om. Maar het was alsof hem de borst vaneengescheurd werd. Het was niet meer zijn verpleegster, die daar stond, het was het standbeeld van de Smart.

(t Vervolgt.)